

za dalším kopcem. Ráda se tak ztrácela a zase nalézala. Opačný konec jejího pomyslného žebříčku oblíbenosti zaujímal město se zapáchajícími ulicemi plnými spěchajících lidí, přesto i ta skýtala určitá lákadla, třeba trhy a krčmy.

Zaostřila na protější svah. Stál tam Brloh, stavba, kterou nechal postavit otec. Původně to měl být reprezentativní lovecký zámček, z ambiciózních plánů se však zrodila nevzhledná tvrz s hrozným jménem a podobou zmuchlaného hadru, jež se zčásti ukrývala v okolní vegetaci, jako by se za sebe styděla.

Brloh stál kus pod vrcholem jednoho z mnoha zalesněných, skalnatých vrchů, jež daly této části země jméno *Žďárská vysočina*. Obyvatel tu žilo poskrovnu; pahorkatiny byly studenější a méně úrodné než nížiny dál na severovýchod, i než sousední země za jižní a západní hranicí království. *Vysočina*, jak svému domovu místní zkráceně říkali, ležela na okraji říše. I zdejší obyvatelé ji měli za zapadákov, kde lišky dávají dobrou noc. Snad právě díky tomu tu byl povětšinou klid.

Svéma medovými očima se zaměřila na bránu Brlohu, kde právě začaly pobíhat různobarevné postavičky. Přípravy už začaly. Namířila si to tedy zpátky, beztak měla nasbírané vše, kvůli čemu časné zrání vyrazila ven. Ráda se do lesů vydávala bez doprovodu, aby si pročistila hlavu, proto si Brloh i přes jeho nedostatky oblíbila. Na všechny strany, kam jen oko dohlédlo, se táhla divočina téměř bez známek civilizace, což ostatně platilo pro celou Vysočinu s výjimkou Krna, největšího města regionu.

Vysočina jako by byla kopcovitým mořem tiše šumících stromů s nepočítanými ostrůvky luk, skal či vodních ploch. Nikdo z místních ovšem stav věcí neměnil – mýcení a klučení byla dřina, žďáření se provádělo jen s obtížemi, protože v důsledku častých deštů byla zem neustále nasáklá vodou. Lidem tak stačila pro pěstování potřebných plodin ta samá půda, co si obhospodařovali po generace, a les jim poskytoval téměř vše ostatní.

Dívku od ostatních však něco odlišovalo. Odmala cítila, že příroda může člověku poskytovat i další dary než jen ty, které jí je možné násilím vyrvat. Dlouhá léta se proto seznamovala pod

vedením různých učitelů s jejími tajemstvími. Naučila se obstojně stopovat, střílet z kuše a zpracovávat ulovenou zvěř, neboť to ve zdejším prostředí patřilo k povinné výbavě šlechticů, mezi něž se počítala. Tyto dovednosti se v jiných částech říše učili jen chlapci, zde ovšem musely kvůli řídkému osídlení umět přiložit ruku k dílu i dívky. Dále si osvojila schopnost číst a psát, což kromě šlechty uměl málokdo. Většina běžného lidu na takovou kratochvíli neměla peníze ani čas, k životu to koneckonců nepotřebovali.

Dívka nakonec našla největší zalíbení ve studiu bylinářství, v umění, jež před ní asi žádného příbuzného nezajímalo. Mydlín, felčar z Křivořezu, jejího rodového sídla, o léčivých rostlinách mnoho nevěděl, přesto jí předal, co mohl. Více se naučila, až když jí bratr Theo přivezl obsáhlou knihu pojednávající o léčivých rostlinách. Tu od té doby téměř nepustila z ruky, ani před měsícem, kdy vyrážela k Brlohu. Měla štěstí, že rodiče její vášeň chápali a finančně ji podpořili, sama by si na knihu nikdy nenašetřila.

Dnes ráno měla se svým doprovodem vyrazit zpátky na hrad, do včerejška ovšem nestihla nasbírat dostatek březové kůry, proto se s rozbřeskem naposled vytratila do lesa jen v zelinkavé kytlici¹. Byla ráda, že si stihla doplnit zásoby, protože brzy začne mrznout a sněžit. Se vším, co nahromadila, během následujících měsíců nezažije ani chvilku nudy! Rozradostněná tou představou sjela po lavině listů svah vedoucí k Brlohu a zastavila se kousek od jeho východní zdi.

Před branou byl přistaven povoz se dvěma zapřaženými koňmi, na němž stál kapitán Lerm a udílel rozkazy na všechny strany. Nadával, protože práce nešla od ruky tak hladce, jak si představoval. Dívka nepozorovaně proklouzla branou a vyběhla do svého pokoje, kde si dobalila věci a oblékla si svůj červený

¹ *Kytlice*, jinak též *kyrtle*, *suknice*, *kutte* či *cotte*, byla spodním oděvem s dlouhými rukávy, přes nějž se oblékal oděv vrchní, tzv. *surcot*. Tyto dva oděvy byly často ve výrazném barevném kontrastu. Mužské a ženské verze tohoto oblečení se od sebe příliš nelišily.